

Весна

Яків Щоголів

Господи, глянь на сирітські сльози!
Моляться люди в одно:
Поїдом їсть нас зима та морози, —
Весну нам треба давно!

Глянув Господь, і із теплого краю
В наші степи вітерком
Тихо повіяло. Знаю я, знаю:
Зміниться скоро кругом!

Слухай: усе вже готове у бога:
Рушиться по полю сніг,
Свиснув бабак, почорніла дорога,
Струмінь в ярочку побіг.

Ось воно сонце ще більше пригріє,
В лузі закаркає грак;
Повідь низи і долини покриє,
Піде по річці байдак.

В кого душа є і серце ще б'ється —
Рано вставай на зорі:
Скоро із вирію птиця зав'ється, —
Диво побачиш вгорі.

Гуси під небом почнуть гоготіти;
Стрепета, утят, чайок
Хмари без пам'яті будуть летіти
Жадне у рідний куток.

Ще потепліша, і будуть вкриваться
Листом зеленим луги;
З чистої річки почнуть підійматься
Темні пучечки куги.

Паром, як морем, покриється балка:
Сівом одягнеться лан;

Сіті із човна розкине рибалка,
Пусте отару чабан.

Може, жадаєш в раю побувати,
Так не барись і рушай
В лісі веселую зорю стрівати:
Там ти побачиш той рай!

Он озерко проміж сосен блиснуло,
Аїром гра вітерок;
Виплила качка, об воду плеснула,
З пасіки в'ється димок.

Слухай: зозулі в гілках закували,
Дятел у сук торохтить,
Іволга свище, шпаки закричали...
Все, що ні є там, тріщить!

Ну ж, коли хочеш в раю побувати,
Так не барись і рушай
В лісі веселую зорю стрівати:
Там ти побачиш той рай!

1877